

ΦΩΝΗ

ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ

ΠΑΝΦΩΤΟ
ΤΕΛΟΣ
Του Ιεροσολύ
Αρχηγός Αθηνών

ΕΛΤΑ
Εκδόσεις

ΕΛΤΑ
Εκδόσεις

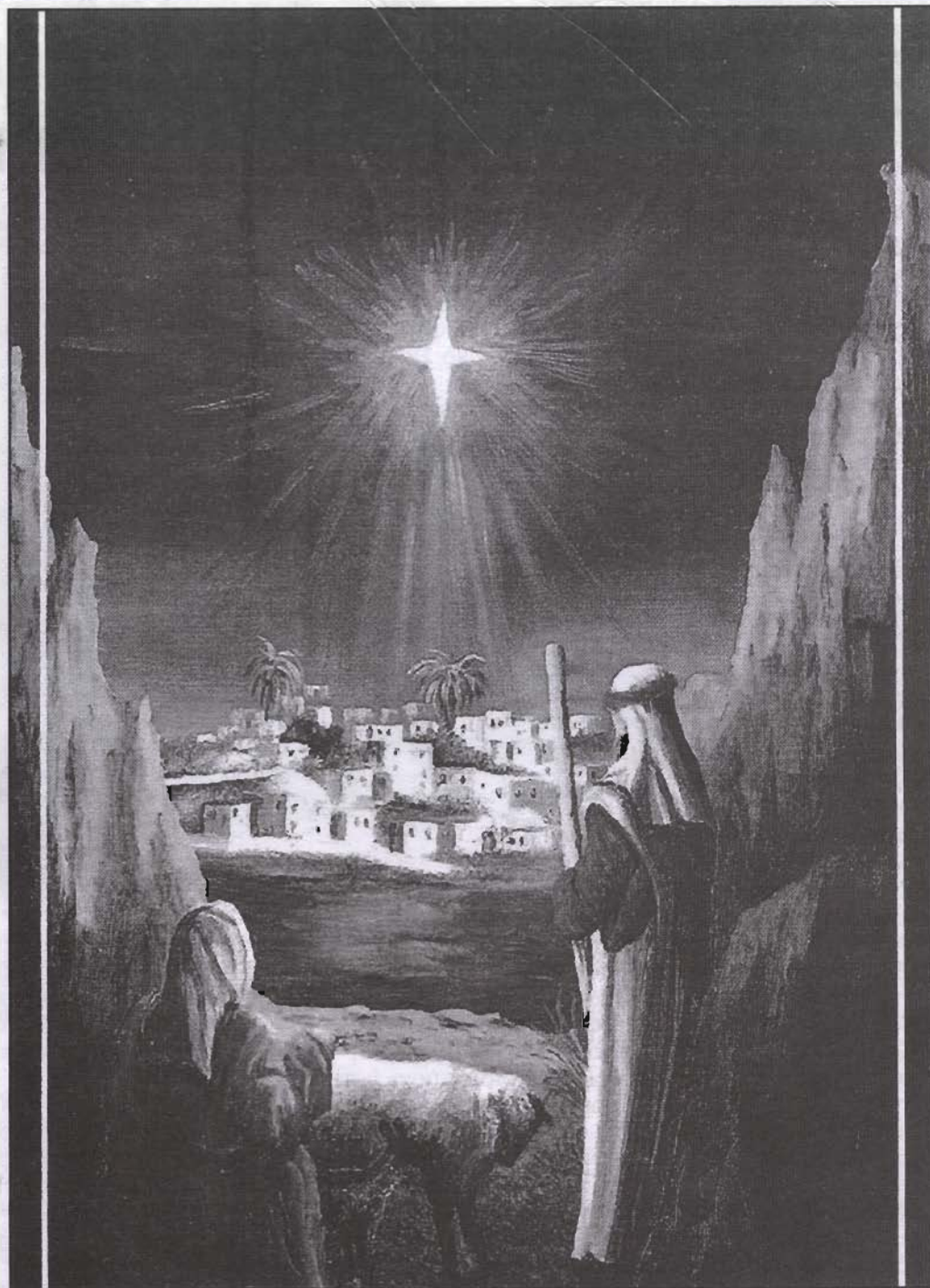
"Φωνή βοώντος
ἐν τῇ ἐρήμῳ,
ἐτοιμάσατε
τὴν ὁδὸν Κυρίου"
(Ματθ. Γ', 3)

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΜΕΤΗΝ
ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜ.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ
Κ.Κ. ΙΑΚΩΒΟΥ

Τρίμηνο περιοδικό
Ενορίας Τιμίου
Προδρόμου
ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ
ΛΕΣΒΟΥ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ -
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2009

Έτος 18°
Αριθ. Φύλλου 64

Δεύτε πιστοί επαρθώμεν ενθέως, καί κατίδωμεν συγκατάβασιν θεϊκὴν ἄνωθεν, ἐν Βηθλεὲμ
πρὸς ἡμᾶς εμφανῶς, καὶ νοὺν καθαρθέντες, τῷ βίῳ προσενέγκωμεν, ἀρετὰς ἀντὶ μύρου,
προευντροπίζοντες πιστῶς, τῶν Γενεθλίων τὰς εἰσόδους, ἐπὶ τῶν ψυχικῶν θησαυρισμάτων, κράζοντες.
Ὡς ἐν υψίστοις δόξα, Θεῷ τῷ ἐν Τριάδι, δι' οὗ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ἐπεφάνη,
τὸν Ἀδὰμ ἐκλυτρώσασθαι, τῆς ἀρχηγόνου ἀρὰς ὡς Φιλάνθρωπος.

ΛΙΣΒΟΡΙ...

“ΠΥΡΡΑΙΩΝ” ΓΗ - “ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΧΩΡΙΩΝ” ΧΩΡΑ

31ον

του. π. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΛΕΝΤΑ

Η ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΣΤΟ ΛΙΣΒΟΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΛΙΣΒΟΡΙΟΥ (1ο)

Μπαίνοντας στο Λισβόρι, από τον επαρχιακό δρόμο Μυτιλήνης - Αγιάσου - Πολιχνίτου, 2 περίπου χιλιόμετρα μετά τα Βασιλικά και 4 περίπου πριν τον Πολιχνίτο, ύστερα από 1 χιλιόμετρο μετά τη διασταύρωση και στο πάνω μέρος του χωριού, όπου και ο σταθμός των λεωφορείων, στα δεξιά μας, θα συναντήσουμε, το Δημοτικό Σχολείο του χωριού.

Είναι ένα κεραμόσκεπο κτίριο και του οποίου η σκεπή εφέτος ανακατασκευάστηκε, των αρχών του 20ου αιώνα και με απόλυτη συμμετρία ως προς τον άξονα του. Είναι πετρόχτιστο, επιχρισμένο και σε κάποια σημεία του, όπως και στα περισσότερα κτίσματα του χωριού, βλέπουμε την όμορφη πορφυρή, μαλακή και πορώδη πέτρα -ιβηρίτη- της περιοχής.

Το διδακτήριο είναι μονώροφο με δυο αίθουσες διδασκαλίας, στον όροφο, με μεγάλα και φωτεινά παράθυρα, τρία στο μπροστινό μέρος και δύο στο πίσω για κάθε αίθουσα, μικρό χωλ και γραφείο. Η τρίτη αίθουσα διδασκαλίας λειτουργεί στον υπόγειο χώρο του σχολείου, από τότε που σταμάτησαν να λειτουργούν τα συσσίτια, οπότε ο χώρος αυτός μετατράπηκε σε τάξη.

Δύο πέτρινες πελεκητές, στρογγυλές κολώνες, στηρίζουν το προστώο της εισόδου στο διδακτήριο για προστασία από τη βροχή και το οποίο προστέθηκε κατά τα έτη 1967 - 1968.

Καταλαμβάνει 220 τ. μ. σε οικόπεδο 2 περίπου στρεμμάτων.

Ιδιαίτερα αξιόλογη είναι η εξωτερική είσοδος του σχολείου με τους δυο πέτρινους πεσσούς, κατασκευασμένους από την ίδια πορφυρή πέτρα της περιοχής πάνω στους οποίους στηρίζεται η βαριά, σιδερένια καγκελόπορτα

Για την ανέγερση του εργάστηκαν οι: Αλβανός Χρίστος, Μαλακός Ευστράτιος, Γιαννάκης Στυλιανός και άλλοι πετράδες από τον Πολιχνίτο, χρησιμοποιώντας

ντόπια πέτρα κυρίως από την περιοχή «Πλος».

Για την αγορά του οικοπέδου από τον Θεόδωρο Ζουμπαντή -με το ποσό των 25.000 δραχμών- και όλες τις εργασίες ανεγέρσεως, δαπανήθηκαν χρηματικά ποσά, που αποκτήθηκαν από την πώληση ενός ελαιοκτήματος, (στη θέση Τίδα) και του παλιού διδακτηρίου, που αγοράστηκε απ' την εκκλησία καθώς αυτό γειτνιάζε με τον Ιερό Ναό του χωριού.

Οι εργασίες ανέγερσης του διδακτηρίου του Λισβορίου ξεκίνησαν το 1931 και τούτο παραδόθηκε στην εκπαίδευση το 1934, οπότε ξεκίνησε και το διδακτικό του έργο, από το σχολικό έτος 1934 - 1935. Μαρμαρίνη πλάκα τοποθετημένη από τον τότε πρόεδρο της Κοινότητας, Χρυσούλη Γαβριήλ μας επιβεβαιώνει και για την ιδρυτική ημερομηνία. Το κόστος κατασκευής του ανήλθε στο ποσό των 131.000 δρχ. Τις 100.000 διέθεσε το ελληνικό Δημόσιο, (1251/1931

απόφαση Υπουργείου Παιδείας) και τις υπόλοιπες 31.000 η εκκλησία του Τιμίου Προδρόμου, με την έμμεση συμμετοχή της στη δημοπρασία της 15ης Αυγούστου 1934 για την αγορά του παλαιού διδακτηρίου.

Εσωτερικά επιχρίσματα και ελαιοχρωματισμός έγιναν το 1937.

Το σχολικό έτος 1964 - 1965 αξιοποιείται ο υπόγειος χώρος του σχολείου, ο οποίος και μετατρέπεται σε αίθουσα συσσιτίου των μαθητών.

Το έτος 1965 -1966 στη βόρεια πλευρά του διδακτηρίου προστίθενται δυο ακόμα κτίσματα για να χρησιμοποιηθούν το ένα ως μαγειρείο για τα συσσίτια και το άλλο ως αποθήκη.

Το 1966 -1967 κατασκευάζεται το σκεπαστό πρόπυλο και η εξωτερική κλίμακα και γίνεται και η τσιμεντόστρωση της αυλής, με προσπάθεια του καταγόμενου απ' τα Βασιλικά δασκάλου και διευθυντή επί σειρά ετών, Αλβανού Παρθένου

Η εκπαιδευτική ιστορία του Λισβορίου, όπως άλλωστε και τα περισσότερα χωριά της Λεσβιακής υπαίθρου, γράφει την πρώτη αρχή της γύρω στα 1860 σαν σχολείο αρρένων, με τη Δημοτική Σχολή των αρρένων. Το σχολείο τούτο του Λισβορίου αναφέρεται και από τον Οικονόμο Τάξη στην «Συνοπτική ιστορία και τοπογραφία της νήσου Λέσβου» ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ 1874 (Α ΕΚΔΟΣΗ) - ΚΑΪΡΟ 1909 (Β ΕΚΔΟΣΗ) - ΜΥΤΙΛΗΝΗ 1995 (ΦΩΤΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ).

«ΛΙΣΒΟΡΙ...έχει οικογενείας περί τας 220 ων αι 30 οθωμανικάι. Εκκλησίας έχει του Αγίου Ιωάννου και σχολείον των αρρένων». (Οικονόμου Τάξη «ΣΥΝΟΠΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΛΕΣΒΟΥ» Σελ.119).

Το πρώτο τούτο σχολείο λειτουργούσε σαν πεντατάξιο σχολείο. Παράλληλα λειτουργούσε και τούρκικη σχολή, σε δικό της βέβαια χώρο.

Επίσης ο Γεώργιος Αρχοντόπουλος στο βιβλίο του, ΛΕΣΒΟΣ Η ΜΥΤΙΛΗΝΗ» (1892) αναφέρει τη λειτουργία της Σχολής των αρρένων του Λισβορίου (σελ.62) , ο δε αείμνηστος Παναγιώτης Σαμάρας, το παρουσιάζει ως αυτοσυντήρητο το έτος 1912.(σελ, 82), όπως μας αναφέρει σε αξιόλογη εργασία του ο Δημήτρης Μπούμπας.¹

Ως πρώτος χώρος στέγασης των μαθητών πρέπει να χρησιμοποιήθηκε ο Ιερός ναός του Τιμίου Προδρόμου. 2

Γύρω στα 1885, έχουμε μια αναφορά για ίδρυση παρθεναγωγείου το οποίο και λειτούργησε ταυτόχρονα και στον πάνω όροφο του ήδη λειτουργούντος αρρεναγωγείου. Ο Δημήτρης Μπούμπας

όμως στο έργο του, «ΠΕΤΡΟΚΤΙΣΤΑ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΛΕΣΒΟΥ», δεν βλέπει να λειτουργήσει ποτέ ξεχωριστό παρθεναγωγείο στο χωριό.

Το 1887 συνενώνονται το αρρεναγωγείο με το παρθεναγωγείο του χωριού, οπότε πλέον το σχολείο λειτουργεί σαν μικτό μονοθέσιο μέχρι το 1930.

Από το 1930 μέχρι το 1965 λειτουργεί σαν διθέσιο.

Από το 1965 μέχρι και σήμερα, (Β.Δ. 679/1964ΦΕΚ 206/τ. Α./10-11-64), είναι τριθέσιο.

Από το Σχολικό έτος 2002 -2003 λειτουργεί πλέον σαν Ολοήμερο.

Ο Δημήτρης Μπούμπας³ στο προαναφερόμενο έργο του, αναφέρει ότι το 1887 έχουμε και την ανέγερση του πρώτου διδακτηρίου του Λισβορίου όπως αναγράφει και η εντοιχισμένη σε αυτό μαρμαρίνη πλάκα, δίπλα ακριβώς στην αυλή του Ιερού Ναού Τιμίου Προδρόμου και στη νότια πλευρά του.

Το κτίριο τούτο καταλαμβάνει γύρω στα 50 τ. μ. χώρο περίπου, ενώ ο περιβάλλων αυτό χώρος είναι περίπου 200 τ. μ. Είναι πετρόχτιστο και κεραμόσκεπο, διώροφο, με μία αίθουσα στο ισόγειο, εσωτερική σκάλα, χωρισμένη με ξύλινο παραπέτασμα από την αίθουσα και με τον όροφο του, που αποτελείται από ένα μεγάλο ανοιχτό χώρο και δύο ακόμα δωμάτια. Χτίστηκε με την ευγενή προσφορά

του οικοπέδου απ' το Γεώργιο Κοντό και τον Κωνσταντίνο Χατζηαγγελή, οι οποίοι αργότερα αναφέρονται και σαν μόνιμοι έφοροι του σχολείου, αλλά και με την οικονομική συνεισφορά των υπόλοιπων κατοίκων του χωριού.

Σε μια άλλη όμως εργασία του 1973 «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ Α΄ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΛΕΣΒΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΑΥΤΩΝ»⁴ αναφέρεται ότι το προαναφερόμενο αυτό κτίριο προϋπήρχε του 1887 και λειτουργούσε σαν διδακτήριο του χωριού και στα προηγούμενα χρόνια, γύρω στα 1860. Στο ισόγειο αυτού του κτιρίου στεγάστηκε το αρρεναγωγείο και στον πρώτο του όροφο το 1885 το παρθεναγωγείο. Το 1885 έγινε επισκευή σ' αυτό, τότε έλαβε βόρειο προσανατολισμό και τότε πιθανόν στη νεοανεγερθείσα πρόσοψη να μπήκε και η κτιτορική ημερομηνία.

Επαψε πλέον να λειτουργεί το 1927.

Από το έτος 1927 και αφού το διδακτήριο αυτό κρίθηκε ως επικίνδυνο λόγω στατικότητας οι μαθητές στεγάστηκαν σε τρία ιδιωτικά οικήματα των: Κανελλή Κωνσταντίνου, Παλαιολόγου Καρδάτου (Επάνω Πύργος) και Μαρίας Ε. Ζουπαντή, ανά δύο τάξεις.

Το παλαιό αυτό διδακτήριο ερειπωμένο πλέον ανήκει στον Ιερό Ναό τον Τιμίου Προδρόμου.

Τούτο περιήλθε στην ιδιοκτησία της Εκκλησίας όπως ήδη προαναφέραμε⁵, με την έμμεση συμμετοχή της σε δημοπρασία της 15ης Αυγούστου 1934 για την αγορά του παλαιού διδακτηρίου και με το ποσό των 31000 δραχμών, «...με το σκεπτικόν ότι δεν

είχε αλλού ιδιόκτητον χώρο, για τη φιλοξενία τον Μητροπολίτου και την κατοικία των εκάστοτε εφημερίων, και για το λόγο ότι ευρίσκεται τούτο παραπλεύρως της Εκκλησίας αποφασίζει με την υπ.αριθ.2/27-5-1934 και 3/8-8-1934 να συμμετάσχει στη δημοπρασία για την αγορά του οικήματος. Εκπρόσωπος της εκκλ. επιτροπής ορίσθη ο ταμίας κ Λεωνίδας Σαββαδέλλης». (πρακτικό Ιερού ναού Τιμίου Προδρόμου, 1934).

Σήμερα λόγω επικινδυνότητας έχει κατεδαφισθεί με σκοπό την ανέγερση στον ίδιο χώρο καινούριου πλέον και σύγχρονου κτιρίου.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

1 ΜΠΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ «ΠΕΤΡΟΚΤΙΣΤΑ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΛΕΣΒΟΥ»

2 ΜΠΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ «ΠΕΤΡΟΚΤΙΣΤΑ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΛΕΣΒΟΥ»

3 ΜΠΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ «ΠΕΤΡΟΚΤΙΣΤΑ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΛΕΣΒΟΥ»

4 ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΨΑΡΟΥΔΑΚΗΣ «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ Α΄ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΛΕΣΒΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ ΑΥΤΩΝ» ΜΥΤΙΛΗΝΗ 1973

5 ΜΠΟΥΜΠΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ «ΠΕΤΡΟΚΤΙΣΤΑ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΝΟΤΙΟΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΛΕΣΒΟΥ»

Η Θεία Λειτουργία

Το Μυστήριο των Μυστηρίων

Η Θεία Ευχαριστία δεν είναι απλώς ένα από τα επτά μυστήρια της Εκκλησίας μας, αλλά είναι το κατ' εξοχήν μυστήριο της Εκκλησίας μας, είναι το μυστήριο των μυστηρίων. Κάθε μέρα οι άνθρωποι κάνουν πολλά και διάφορα έργα. Μα το πιο σπουδαίο και το πιο μεγάλο που γίνεται στον κόσμο είναι η Θεία Λειτουργία, η συνέχιση του Μυστικού Δείπνου που τέλεσε ο Χριστός. Αυτό είναι ένα μοναδικό προνόμιο που έδωσε ο Θεός μόνο στους ανθρώπους, καθώς ούτε οι άγιοι Άγγελοι μπορούν να τελήσουν την Θεία Λειτουργία. Λειτουργία θα πει δημόσιο έργο, δηλ. έργο για το λαό του Θεού, που γίνεται για το λαό και από το λαό. Δεν λειτουργούν μόνοι τους οι Ιερείς της Εκκλησίας αλλά κάθε φορά ο λαός του Θεού, μαζί με τους Ιερείς, που έχουν τη χάρη της ιεροσύνης, τελούν την Θεία Λειτουργία, συνιερουργούν. Το μυστήριο της Ευχαριστίας το σύνεστησε ο Κύριός μας το τελευταίο βράδυ της επιγείου παρουσίας Του στη διάρκεια του Μυστικού Δείπνου. Όταν έλαβε στα χέρια Του το ψωμί, το ευλόγησε και το μοίρασε στους μαθητές Του, λέγοντας «λάβετε φάγετε, τούτο μου εστί το σώμα ...» (Ματθ. 26, 26), και μετά έλαβε στα χέρια Του το ποτήρι με το κρασί, το ευλόγησε και το πρόσφερε να πιούν οι μαθητές λέγοντας «πίετε εξ αυτού πάντες, τούτο εστί το αίμα μου...» (Ματθ. 26, 28). Τα ιερά λόγια συμπλήρωσε ο Κύριός μας με την βαρυσήμαντη προτροπή «τούτο ποιείτε εις την εμην ανάμνησιν» (Λουκά 22, 12).

Η θ. Ευχαριστία τελείται στο όνομα του κανονικού επισκόπου. Ευχαριστία που δεν τελείται στο όνομα του δεν έχει σωστικά αποτελέσματα. Γι' αυτό σε κάθε θ. Ευχαριστία που δεν παρίσταται ο επίσκοπος, ο Ιερέας οφείλει να μνημονεύσει το όνομά του κι ακόμη να χρησιμοποιήσει το «αντιμήναιο» με την υπογραφή και την ευλογία του επισκόπου. Ακόμα η θ. Ευχαριστία πρέπει να τελείται από κανονικό Ιερέα, που έχει κανονική ιεροσύνη (τον Ιερέα της ενορίας μας) και με την παρουσία, τη συμμετοχή του λαού. Η Εκκλησία προσεύχεται για όλο τον κόσμο, τελεί όμως το κατ' εξοχήν Μυστήριο της, τη Θεία Λειτουργία, μόνο για τους πιστούς. Μόνο οι βαπτισμένοι δικαιούνται να συμμετάσχουν στη θ. Ευχαριστία. Ο Αγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος τονίζει «γνωρίζω ότι πολλοί από μας πλησιάζουν την Ιερή αυτή τράπεζα εξ αιτίας της συνήθειας αυτής της εορτής. Θα έπρεπε βέβαια να μην ξεχωρίζουμε τις εορτές όταν χρειάζεται να κοινωνήσουμε, αλλά να καθαρίζουμε τη συνείδηση και μετά να πλησιάζουμε τη Ιερή θυσία». Συμμετέχουμε στη θ. Λειτουργία μόνο όσοι πιστεύουμε στη Αγία Τριάδα, με ορθόδοξο τρόπο. Γι' αυτό και κάνουμε προηγουμένως την ομολογία της πίστεως με την απαγγελία του συμβόλου της πίστεως, του «πιστεύω», που είναι προϋπόθεση της συμμετοχής μας στο κοινό ποτήριο. Άλλη προϋπόθεση συμμετοχής στη θ. Λειτουργία και ιδιαίτερα στη θεία Κοινωνία είναι η αγάπη, η καταλλαγή και η συγχωρητικότητα. Ο Κύριος λέγει «εάν όταν πας να προσφέρεις το

δώρο σου στο θυσιαστήριο, και εκεί θυμηθείς ότι ο αδελφός σου έχει κάτι με σένα, άσε το δώρο σου μπροστά στο θυσιαστήριο, και πήγαινε πρώτα να συμφιλιωθείς με το αδελφό σου και τότε έλα να προσφέρεις το δώρο σου» (Ματθ. 5 23-24). Γι' αυτό και πριν την αγία Αναφορά, δηλ. πριν την ευλογία του άρτου και του κρασιού και τη μεταβολή τους σε Σώμα και Αίμα Χριστού, δίδεται σε όλους μας το παράγγελμα «αγαπήσωμεν αλλήλους ίνα εν ομονομία ομολογήσωμεν».

Η συμμετοχή μας στη θεία Κοινωνία.

Πόσο συχνά πρέπει να κοινωνούμε;

Η συχνή θ κοινωνία είναι δικαίωμα αλλά και καθήκον κάθε συνειδητού χριστιανού, ύστερα βέβαια από την κατάλληλη προετοιμασία. Στα αρχαία χρόνια οι χριστιανοί κοινωνούσαν καθημερινώς, όπως μας πληροφορούν οι «Πράξεις των Αποστόλων», ένα από τα βιβλία της Καινής Διαθήκης. Αργότερα, κατά τον 4ον αιώνα, ο Μέγας Βασίλειος γράφει ότι οι χριστιανοί επί των ημερών του κοινωνούν τέσσερις φορές την εβδομάδα, δηλ. κάθε Κυριακή, Τέταρτη, Παρασκευή και Σάββατο (επιστολή 39). Και ο Άγιος Νικόδημος ο Αγιορείτης, πολλούς αιώνες μετά, καθορίζει να κοινωνούν συχνά οι πιστοί. Δεν είναι λοιπόν σωστή η γνώμη και η τακτική αρκετών χριστιανών σήμερα, που ισχυρίζονται ότι πρέπει να κοινωνούν μία ή δύο φορές το χρόνο. Η θ. Λειτουργία τελείται κάθε φορά για να κοινωνούν οι πιστοί και όλα τα πνευματικά αθλήματα, η εξομολόγηση, η νηστεία, η προσευχή, ο πνευματικός εν γένει αγώνας κάθε πιστού, στόχο έχει την κορυφαία στιγμή της θ. Λειτουργίας, που δεν είναι άλλη από το «Μετά φόβου Θεού, πίστεως και αγάπης προσέλθετε».

Πόσο να νηστεύουμε πριν κοινωνήσουμε;

Το θέμα της νηστείας πριν από τη θ. Κοινωνία απασχολεί πολλούς χριστιανούς και περιβάλλεται από μεγάλη σύγχυση. Ο καθένας έχει την γνώμη του, που την πιστεύει, και πολλές φορές δεν θέλει να την αποχωριστεί, ακόμα και όταν είναι λανθασμένη. Οι ιεροί κανόνες της Εκκλησίας μας δεν επιβάλλουν νηστεία προ της θείας Κοινωνίας, όμως και δεν την απαγορεύουν. Επομένως, αν κάποιος θέλει να νηστεύει πριν κοινωνήσει, αυτό φυσικά δεν απαγορεύεται. Όμως το καλύτερο για τα θέματα αυτά είναι να ζητούμε την γνώμη του ειδικού, του Ιερέα-Πνευματικού. Θα πρέπει βέβαια να κάνουμε την εξής διευκρίνιση: Οι χριστιανοί που τηρούν τις καθιερωμένες από την Εκκλησία νηστείες όλο το χρόνο, που εξομολογούνται και αγωνίζονται να ζουν χριστοκεντρικά, μπορούν να κοινωνούν -πάντοτε με τη σύμφωνη γνώμη του Πνευματικού τους- χωρίς ιδιαίτερη νηστεία. Συνηθίζεται η αποχή αφ' εσπέρας αρτύσιμης τροφής, σε καθέναν που την επόμενη ημέρα θα κοινωνήσει.

Οι καθιερωμένες νηστείες της Εκκλησίας μας όλο τον χρόνο, πολύ σύντομα είναι:

* οι Τετάρτες και οι Παρασκευές όλου του έτους, εκτός των καταλύσιμων ημερών,

* η νηστεία των Χριστουγέννων, 40ήμερος από 15 Νοεμβρίου έως τα Χριστούγεννα, στην οποία επιτρέπεται η κατάλυση του ψαριού,

* η νηστεία της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, από την Καθαρά Δευτέρα έως το Πάσχα,

* η νηστεία του Δεκαπενταύγουστου, από 1ης έως 15ης Αυγούστου

* η νηστεία των Αγίων Αποστόλων, από τη Δευτέρα μετά την εορτή των αγίων Πάντων έως την 29η Ιουνίου,

* η νηστεία της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού (14 Σεπτεμβρίου), της παραμονής των Θεοφανείων (5 Ιανουαρίου), της αποτομής της κεφαλής του Τιμίου Προδρόμου (29 Αυγούστου).

Καθώς πλησιάζει η ώρα της θείας Κοινωνίας.

Η Αγία γραφή και οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας μιλούν για την προετοιμασία εκείνου που πρόκειται να κοινωνήσει. Και αυτή ποια πρέπει να είναι; - Περισυλλογή και συγκέντρωση της σκέψης στο Μυστήριο, κατά τη λειτουργική προτροπή «πάσαν την βοιωτικήν αποθώμεθα μέριμναν» - Ανάγνωση της Ακολουθίας της θείας Μεταλήψεως. Είναι κάποιες προσευχές προπαρασκευαστικές για τη θεία Κοινωνία, που τις διαβάζουμε αφ

εσπέρας στο σπίτι μας, και μας προετοιμάζουν να δεχθούμε το Σώμα και το Αίμα του Χριστού. - Καθαρισμός του σώματος. Πλενόμαστε, βάζουμε καθαρά ρούχα και πηγαίνουμε στην εκκλησία. Παραθέτουμε και τις εξής πρακτικές οδηγίες: Πρέπει να προηγείται η συμμετοχή μας στη θεία Λειτουργία. Είναι λυπηρό και ανάρμοστο να έρχονται χριστιανοί να κοινωνήσουν και να μην έχουν

ακούσει ούτε το «κύριε ελέησον»! Σε αρκετούς Ναούς τελείται και β' Θ. Λειτουργία για να καλύψει ανάγκες των σημερινών χριστιανών. Την ώρα της θ. Κοινωνίας κάθε πιστός μπαίνει στη σειρά του, χωρίς να σπρώχνει ή να βιάζεται, με ευλάβεια, και καλό και ευγενικό είναι να προσφέρουμε τη θέση μας στις μητέρες με τα μωρά καθώς και στους γέροντες. Φθάνοντας μπροστά στο Ιερέα κάνουμε το σταυρό μας και παίρνουμε από τον προηγούμενο πι-

στό το «μάκτρο», το κόκκινο πανί το οποίο τοποθετούμε στο πηγούνι μας. Αμέσως λέμε το όνομά μας ευκρινώς για να το ακούσει ο Ιερέας, ώστε να το μνημονεύσει όταν θα μας κοινωνεί. Ανοίγουμε καλά το στόμα μας και περιμένουμε τον Ιερέα να βάλει στο στόμα μας τη «λαβίδα», το κουταλάκι, με τη θεία Κοινωνία. Αμέσως μετά, και με ανάλογη προσοχή, σκουπιζόμαστε στο στόμα με το μάκτρο, το οποίο παραδίδουμε στον επόμενο χριστιανό. Και, κάνοντας το σημείο του σταυρού, αποσυρόμεθα στη θέση μαέως όπου τελειώσει η θ. Λειτουργία.

(www.faneromenihol.gr)

Μέσα απ' τα τρίσβαθα της καρδιάς μας και πάλι ευχόμαστε, όπως ο εν σπικλαίω υπό Παρθένου Μαρίας ταπεινά γεννηθείς Κύριος και Θεός μας Ιησούς Χριστός, να μας πάρει από το χέρι και να μας δείξει το δρόμο που έχουμε χάσει.

Χάσαμε τον προσανατολισμό μας. Χαθήκαμε σαν άνθρωποι.

Σ' αυτό λοιπόν το δρόμο ζητάμε, το αστέρι της Βηθλεέμ να σταθεί οδηγός μας, ιδιαίτερα τώρα, που όσο ποτέ άλλοτε, τον έχουμε απόλυτη ανάγκη.

Τούτες τις μέρες της θείας επιφανείας, αυτό ας είναι το δώρο μας.

ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΘΕΟΣ ΕΦΑΝΕΡΩΘΗ ΕΝ ΣΑΡΚΙ

Η εορτή της γεννήσεως του Χριστού είναι μία Θεοφάνεια, δηλαδή, μια φανέρωση του Θεού στον κόσμο. Κατά τον αποστολικό λόγο: Θεός εφανερώθη εν σαρκί. Αυτό σημαίνει ότι ο Θεός Λόγος έλαβε σώμα ανθρώπου και ως Θεάνθρωπος φανερώθηκε στον κόσμο. Αυτή η φανέρωση του Θεού στον κόσμο μας και στην ζωή μας, είναι η απαρχή της ιδικής μας εισόδου στον κόσμο του Θεού.

Σύμφωνα με τον Θεολόγο Γρηγόριο το νόημα των Χριστουγέννων είναι ότι ο Θεός ήλθε προς τους ανθρώπους, για να έλθουν αυτοί κοντά Του. Και όπως έχουμε αποθάνει μαζί με τον Αδάμ, έτσι να ζήσουμε μαζί με τον Χριστό. Μιλώντας ο Άγιος για την ένωση της θείας και ανθρωπίνης φύσεως στο πρόσωπο του Χριστού λέγει με ευλαβή θαυμασμό: «Πόσο αξιοθαύμαστη είναι η ένωση αυτή του Θεού με τον άνθρωπο! Πόσο παράδοση ανάμιξη! Εκείνος που υπάρχει δημιουργείται. Εκείνος που πλουτίζει τους άλλους, γίνεται πτωχός. Ο πλήρης κενούται. Κενούται από την δόξα Του, για να γευθώ εγώ από την πληρότητά Του».

Η τελευταία αυτή φράση του Αγίου Γρηγορίου περικλείει ολόκληρο το Μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Χριστού μέσα σε μια λέξη: Κένωση. Η ενανθρώπιση του Κυρίου είναι μία κένωση, ένα άδειασμα από την θεία Του δόξα. Είναι αποκαλυπτικός ο λόγος του Αποστόλου Παύλου: Ο Χριστός αν και είναι Θεός, εκένωσε τον εαυτόν Του λαμβάνοντας μορφή δούλου. Αφού δε κατά το σχήμα ευρέθη ως άνθρωπος, εταπείνωσε τον εαυτόν Του γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου και μάλιστα θανάτου σταυρικού.

Η κένωση του Χριστού είναι η συγκατάβαση της αγάπης Του προς το ανθρώπινο γένος. Εάν δεν έφθανε ο Θεός μέχρι τον άνθρωπο, δεν θα μπορούσε να έλθει ο άνθρωπος προς τον Θεό. Χωρίς την κένωση του Ιησού Χριστού, δεν ήταν δυνατόν να πραγματοποιηθεί η θέωση του ανθρώπου. Έπρεπε, λέγει ο Θεολόγος Γρηγόριος, ο Θεός να κατέλθει από την δόξα Του και ο άνθρωπος να ανέλθει από την ταπείνωση του, για να κοινωνήσει ο άνθρωπος στην θεία αγάπη. Στην πραγματικότητα όμως ο Χριστός κατήλθε μέχρι του Άδου, ο δε άνθρωπος απλώς άπλωσε προς Αυτόν το χέρι για να δεχθεί την καινή ζωή που του προσέφερε.

Η αγάπη είναι μια κένωση του ανθρώπου. Αυτός που αγαπά αφήνει τον εαυτό του και προσφέρεται στον άλλο.

Λέγει ο Χριστός στον καθένα μας, με το στόμα του ιερού Χρυσοστόμου: «Για σένα, παιδί μου, πτύσθηκα, ραπίσθηκα, κενώθηκα από την δόξα μου, άφησα τον Πατέρα και ήλθα σ' εσένα που με μισείς και με αποστρέφesai. Έτρεξα προς εσένα για να σε κάμω δικό μου. Σε συνέδεσα με τον εαυτό μου. Και στον ουρανό επάνω σε έχω, και κάτω στη γη είμαι ενωμένος μαζί σου».

Ιερομόναχος Γρηγόριος

Το ηλεκτρονικό μας ταχυδρομείο είναι: alengeorg@vodafone.net.gr

Επισκεφθείτε μας στα ιστολόγια:

*** <http://lisvorion.blogspot.com/>**

*** <http://ntprodromoy.blogspot.com/>**